denken, haar te vergeten, volkomen, zoo dat mogelijk was; doch toen hij den volgenden avond op den grooten Oceaanstoomer stond en over de verschansing geleund, de koele zeewind zich langs het gelaat voelde strijken, toen was er één klein plekje op zijn wang, dat de wind zorgvuldig scheen te mijden, dat er in gebrand scheen. Daar had Ellen hem gekust en.... haar profetie scheen bewaarheid te worden....

Acht maanden waren verloopen sedert Dickson's vertrek, toen Mr. Edwin Staggart zich liet aandienen bij Ellen's vader. Swanburn's voorhoofd rimpelde zich, en op een toon, die hem tegenover Ellen anders vreemd was, zei hij: „Wat beteekent dat, Ellen? Ik hoop toch niet dat er iets tusschen jou en dien...dien schilder bestaat, dat met dit bezoek verband houdt?"

Ellen keek haar vader recht aan. Het was dezelfde onverzettelijke wil, die uit beider oogen straalde.

„Ja papa," antwoordde ze, „inderdaad bestaat er iets tusschen ons en wel dit, dat we elkaar niet meer missen kunnen en dàt zal het zijn, wat hij U nu komt zeggen. Hij komt U de hand van Uw dochter vragen en... papa, als U mij niet ongelukkig wilt zien, geef ons dan Uw toestemming."

De heer Swanburn kon zich slechts met de grootste moeite beheerschen, doch antwoordde, schijnbaar kalm:

„Ellen, je weet dat ik je zelden, hoogst zelden iets heb geweigerd, maar je weet evenzeer dat, wanneer ik eenmaal „neen" zeg, dit „neen" blijft en in dit geval zeg ik beslist neen. Als ik geweten had, dat je zoogenaamde schilderlessen dit resultaat gehad zouden hebben, had ik er nooit in toegestemd." — „Mijn zoogenaamde schilderlessen waren wel degelijk schilderlessen, papa, en nooit heeft Edwin me over liefde gesproken, ofschoon we beiden gevoelden dat er iets tusschen ons groeide, dat meer was dan vriendschap alleen. Vanmiddag heeft hij zich verklaard en toen wist ik dat ik hem had liefgehad van het eerste oogenblik, dat ik hem zag. O Paatje, U wilt toch niet, dat mijn leven verder treurig zal zijn? Wat geeft nu toch geld! U hebt toch genoeg voor ons beiden? Genoeg om het geluk van Uw dochtertje te koopen?" — „Juist," viel thans Ellens vader uit, „dat heb ik en dat weet hij. Op deze manier verzekeren dergelijke sujetten zich een gemakkelijk leven. Nooit, versta je mij Ellen, nooit word jij de vrouw van een of ander onbekend genie. Ik zal het zelf aan zijn verstand brengen." En de heer Swanburn strekte zijn hand uit naar de electrische schel.

„Wacht even, papa. Even vast als U thans gelooft, dat Mr. Staggart nooit mijn man zal worden, even zeker ben ik ervan, dat hij dit wel wordt. En als mij geen andere keuze overblijft, verkies ik een leven zonder rijkdom met zijn liefde boven een leven van weelde, waarin ik die liefde missen moet." — Met vasten tred verliet Ellen de kamer en woedend drukte Mr. Swanburn op de schel.

„Laat dien mijnheer hier," beval hij kort.

Een oogenblik later trad de heer Edwin Staggart binnen.

Het was ontegenzeggelijk iemand met een zeer aangenaam en innemend uiterlijk, doch de heer Swanburn had daarvoor geen oogen en zag in hem slechts den fortuinzoeker, die trachtte hem zijn geld en dan nog op den koop toe zijn dochter te ontfutselen. — „Waarmee kan ik U van dienst zijn?" vroeg hij kort. — „Misschien dat Uw dochter U al eenigermate op mijn komst heeft voorbereid, Mr. Swanburn," antwoordde Mr. Staggart eenigszins zenuwachtig. „Ja, dat heeft ze inderdaad," stoof de heer Swanburn op, „en ik moet U eerlijk zeggen dat ik het, op zijn zachtst uitgedrukt, misbruik van vertrouwen vind, om de lessen, die U mijn dochter gaf productief te maken voor Uw eigen belangen."

Eenigszins trots richtte het donkere hoofd zich op en de stem was vast en mannelijk, die hem antwoordde:

„Mijnheer Swanburn, nooit heb ik met Uw dochter één woord over liefde gesproken. Ik was het in 't geheel niet van plan, doch dezen namiddag was mijn liefde machtiger dan mijn verstand en zeide ik haar hoe lief ik haar had." Hij wachtte een moment en voegde er daarna aan toe: „Over misbruik van vertrouwen heeft U zich dus niet te beklagen en; ongeacht of U mij Uw dochter al of niet wilt toevertrouwen, zoudt U mij toch verplichten die woorden terug te trekken."

Mr. Swanburn zag zijn bezoeker meer opmerkzaam aan en ontdekte in hem den man van karakter. „Zeg eens, Mr. Staggart, wie bent U eigenlijk? Tot voor enkele maanden heb ik Uw naam nooit gehoord en thans komt U mij hier in mijn kamer toespreken op een toon, die zeker het resultaat van Uw bezoek niet vruchtbaarder zal maken." — „Dat laatste spijt mij meer dan ik U zeggen kan, Mr. Swanburn, doch wat mijn toon betreft — en hij zag Ellen's vader vast

(Zie vervolg op pag. 10.)

De buitenlandsche gezanten poseeren voor onzen fotograaf.

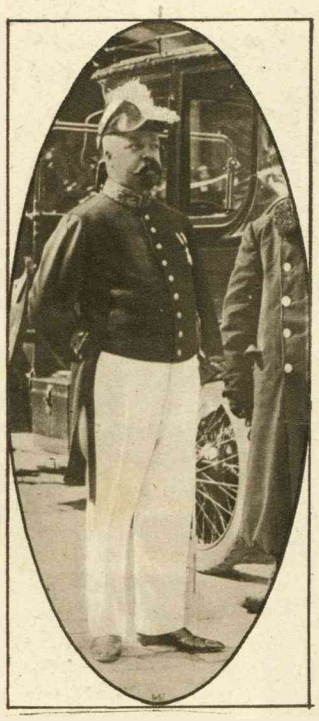

De Russische gezant Georges de Morgoli.

V. l. n. r.: Mirza Mahmoud Khan, zaakgelastigde van Perzië; Min. Loudon; Baron von Kuhlmann, gezant van Duitschland en diens militaire attaché.

DE OPENING DER STATEN-GENERAAL

Minister Posthuma in gala-uniform.

H. M. verlaat de Ridderzaal na het uitspreken der troonrede.

De nieuwe Gouverneur van Suriname, G. J. Staal, voor het eerst in ambtscostuum, verlaat de Ridderzaal.

Minister Cort van der Linden in illustre gezelschap.

De kiesrechtvrouwen op het Binnenhof.

Oud-minister Heemskerk (rechts) en mevrouw Heemskerk-de Zaremba.